

omhandler det, jeg nylig oplæste, skal indsettes følgende Sætning: „Vedkommende Eier af den Bygning, der kræves stillet til Raadighed som Sygelokale, er berettiget til at forlange, at det Offentlige skal overtage Bygningen til Eiendom imod fuld Erstatning“. Ja, det kan jo nok have sin Betydning. Men „fuld Erstatning“ er jo det Samme, som gives i Tilfælde af almindelig Expropriation, og her er der en meget væsentlig Forskjel. Hvorledes foregaar nemlig en Expropriation til Jernbaner og ved Nedrivning til Brug for Gadeanlæg osv.? Den foregaar med langt og skikkeligt Varsel, saa at man baade kan faae Tid til at indrette sig en anden Bolig og kan faae Tid til at opsig sine Leiere og kan flytte bort, man kan i det Hele faae Tid til at ordne sine Driftsforhold. Men her er der Tale om øieblikkelig at sættes ud af Eiendommen, og den fulde Erstatning derfor — ja, den skal Sundhedskommissionen bestemme, og hvis den Vedkommende ikke er tilfreds, kan han vel forlange en Taxation af to af Retten udvalgte Mænd og efter dette igjen en Overtaxation, der skal bestemme Værdien. Men denne Taxation bestemmer kun Eiendommens Værdi som saadan. Erstatningen for Udsmidningen kan man ikke vente vil blive tilstrækkelig, og det er Noget, man under ingen Omstændigheder bør udsætte en Mand for. Ingen Mand kan godtgjøre hverken for Sundhedskommissionen eller for nogen Taxationskommission, hvor stort et Tab han vil lide indirekte i sin Næring og sit Erhverv og samtlige sine Forhold, i det Dieblit, han bliver sat ud af sit Hus. Det er Noget, som ikke kan godtgøres, hverken strax eller senere. Efter nogle Maanedes eller et halvt Aars Forløb, naar Godtgjørelsen skal fastsættes, kan det ikke godtgøres, hvor stort hans Tab vil blive, og i saa Tilfælde siger Kommissionen efter den gjældende Praxis her til Lands: Kan det ikke godtgøres, er det ikke til, og følgelig faar han ikke Erstatning for Mere, end hvad der positivt kan paavises. Det er Maaden, hvorpaa Sligt tages her til Lands. Derfor betragter jeg vel Vædringsforslaget som en Forbedring, men ingenlunde som tilstrækkeligt. Derimod ser jeg, at der er under Nr. 5 stillet et Vædringsforslag til andet Stykke af Paragrafen, som gaar ud paa at tilføie: Dog er Kommissionen i dette Tilfælde ikke bemyndiget til mod vedkommende Eiers eller Brugerens Villie til at kræve private Lokaler stillede til Raadighed. Ja, havde det været foreslaaet til første Stykke, vilde jeg have været tilfreds, men i andet Stykke har det overordentlig ringe Betydning, thi andet Stykke dreier sig kun om, at Over-

sundhedskommissionen kan efter Sundhedskommissionens Indstilling anordne, at Sundhedskommissionen skal tilveiebringe de i Begyndelsen af Paragrafen nævnte isolerede Lokaler. Altsaa, Sundhedskommissionen kan affig selv sætte Folk ud og gjøre, hvad den vil, men derimod naar Over Sundhedskommissionen paalægger Sundhedskommissionen at gjøre det, maa den ikke gjøre det uden Vedkommendes Samtykke. Da jeg saae disse Vædringsforslag, som den ærede Ordfører viste mig, blev jeg ikke opmærksom paa, at dette Sidste stod paa et Sted, hvor det ingen Ting havde at betyde, ellers vilde jeg have stillet et Forslag om at føie det til første Stykke. Det faldt mig nemlig ikke ind, at Flertallet foretog denne vigtige Tilspøelse paa et Sted, hvor den ikke betød Noget, men derimod undlod at tilføie det paa et Sted, hvor det vilde have havt megen Betydning. Jeg vil derfor, saaledes som Lovforslaget kommer til at foreligge, hvad enten Vædringsforslagene vedtages eller ei, stemme imod Lovforslaget. Jeg betragter denne Myndighed til at sætte Folk ud imod deres Villie og uden tilstrækkelig Erstatning og uden Betryggelse for den Maade, hvorpaa det kan ske, for et saa stort og usornødent Indgreb i de Privates Rettigheder, at jeg ikke vil kunne give mit Samtykke til en Lov, hvori det staar. Hvad de øvrige Vædringsforslag angaar, vil jeg særlig omtale Mindretallets Forslag under Nr. 8 til § 22. Der foreslaas her den Tilspøelse, at medens Staten ellers skal udrede tre Fjerdedele og Kommunerne en Fjerdedel af Udgifterne, skal dog „Udgifterne til Opførelse af Baracker og Lignende samt til private Lokaler og ved Expropriation udredes med ni Tiendedele af Statskassen og en Tiendedel af Kommunen“. Jeg ønsker lige saavel som dette Things-Medlemmer i det Hele, at Kommunerne maa slippe med saaringe Byrder som muligt i den Art Tilfælde, men efter den Betragtning, som jeg nylig gjorde gjældende med Hensyn til § 4, tror jeg, at Opfordringen til at gaa hensynsløst frem mod de Private vil blive stærkere hos Sundhedskommissionen, og at navnlig de kommunale Medlemmer ville have mindre Betænkelse ved at gaa hensynsløst frem mod Private, naar Kommunen kan slippe med at udrede en Tiendedel, medens Staten skal udrede ni Tiendedele af Erstatningen for saadanne Indgreb i Privates Ret. Derfor vil jeg ikke stemme for Vædringsforslaget til § 22 under Nr. 8, saaledes som Lovforslaget vil komme til at foreligge efter Udvalgets Forslag, medens jeg ikke skulde have saa meget imod denne Bestemmelse, dersom Udvalget havde stillet sit